

DE PAISATGES I JARDINS



DE PAISATGES I JARDINS

OLGA MOROTE

El primer dissabte del mes d'octubre vaig visitar amb els meus pares l'exposició L'ideal en el paisatge. De Meifrèn a Matisse i Gontxarova a l'Espai Carmen Thyssen, a Sant Feliu de Guíxols. Com s'explicava en el fullet de què disposaves a l'entrada, l'exposició, que va finalitzar aquest diumenge, "s'organitzava en quatre àmbits que anaven des del naturalisme del s. XIX a les manifestacions d'art contemporani del s. XX, presentats en tres temàtiques entorn de l'ideal en el paisatge: el paisatge vinculat al mar com espai de gaudi, els jardins com a indrets de plenitud i la figura humana que els dota de transcendència". Vam gaudir-ne molt. Una cinquantena d'artistes en un espai a prop del mar que

ens van portar o, millor dit, transportar a través dels seus pinzells i el seu geni creador fins a la seva personal manera de concebre els paisatges i els jardins, fins a la seva personal mirada sobre allò que els encisava: els llocs més íntims o els paradisos més llunyans. Locus amoenus. Llocs idealitzats, amens (del llatí amoenus), preciosos, encantadors. Llocs on voldríem anar o llocs que han deixat en nosaltres una petjada inesborrable. Ideals. Tan llunyans de la realitat quotidiana i tan necessaris per sobreviure-hi. Ideals que l'home ha somiat, ha pensat, ha construït, ha intentat fer realitat al llarg dels segles. Tal com he escrit abans, l'home ha volgut sempre dotar de transcendència el seu entorn i, si ha calgut, transformar-lo. I ara estem, diuen, en plena transformació. Potser sí o potser no. Amb la proposta del president Mas de celebrar un nou 9 de novembre. Proposta que, de moment, ha trencat la unitat dels partits que estaven a favor de la consulta. Hom somia amb un nou rumb amb discursos plens de metàfores, incerteses i emocions radiofòniques. Hom somia amb un horitzó arcàdic amb cabuda per a tothom però quan alguns s'atreveixen a posar en dubte públicament l'estat d'aquest país, se'l linxa des de la visceralitat més absoluta, amb una total falta de respecte a la pluralitat ideològica. Estem entrant en un terreny molt perillós: el del pensament únic. I ja sabem de què va. Convenientment atiat, rebaixa considerablement la intel·ligència i el sentit comú. Anem amb compte perquè correm el risc de perdre l'estabilitat i la serenitat tan preuades.

Quina por que em fan els que utilitzen el nom del poble dia sí i dia també, els que parlen en nom del poble, per convocar-nos a una consulta que ens torna a situar a l'Arenys de fa un cert temps. Com si el poble fos un ens, una massa compacta sense esquerdes ni diferències. Com si fos un sol paisatge, un sol jardí, una única sensibilitat. Quina por que em fa aquest nou rumb si hi tenen cabuda la violència verbal i l'exclusió ideològica dels que s'atreveixen, des de l'home més personal, a tenir una altra concepció política d'aquest país, tan nostre, tan treballat, tan guanyat al temps en temps molt difícils. Aquells temps plens d'ideals, idealistes com érem, en què portàvem a la solapa de l'abric un adhesiu amb el dibuix d'una cara amb la boca tapada sota la qual es podia llegir: "Libertat d'expressió".